

thinget nok med, og saa ere vi Alle saa smukt enige og kunne faae Forsvarsforanstaltningerne gennemførte; men dertil hører dog en anden Ting, og det er, at vi ere enige om disse Foranstaltninger. Naar de Foranstaltninger, de Herrer ville have gennemførte, efter vor Mening dels ikke ere gode — det gjælder om enkelte, om end ikke om de fleste — og dels ere langt fra tilstrækkelige, nyttre det os meget lidt, at der siges til os: Gaa I blot ind paa Skatten, saa faae I jo Gders Befæstninger; men rigtignok ikke den Befæstning, vi lægge størst Vægt paa. Overfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Holstein-Ledreborg), skal jeg tillade mig at gjøre den Bemærkning, at det forekommer mig virkelig, at det er temmelig uberettiget, at det ærede Medlem vilde antyde, at jeg havde gjort det fjerneste Forsøg paa at ville stille mig her i denne Sag som en Art af skjult Organ for den høie Regjering. Jeg tror, at det ærede Medlem, hvis han vil gjøre sig den Uleilighed at gennemlese, hvad jeg har sagt, ikke med Sandhed skal kunne sige, at noget Saadant ligger i mine Ord. Jeg benægter det; men jeg har den samme Pligt som ogsaa den samme Ret, som ethvert andet Medlem i Salen til nøie at overveie, hvad den sandsynlige, politiske Følge vil være af et vist Skridt, som enten Mindretallet eller Flertallet foreslaar. Thinget at gjøre. Mere eller Andet har jeg ikke gjort eller sagt.

Svar: Det er mig en Fornøielse at svare det ærede Medlem, som nu talte (Scavenius), idet jeg er overbevist om, at det høie Thing, som hørte det ærede Medlem, vil indrømme mig, at den Slutning, man var berettiget til at drage af hans Foredrag igaaer, ingenlunde ligner det, han fremsatte idag (Mødfigelse). Man siger „Jo“ der bagved, men paa denne Side siger man „Nei“, og i ethvert Fald har jeg opfattet det ærede Medlems Udtalelser saaledes. Den Udtalelse af det ærede Medlem, som angik at godkjende Bølgernes Dom, billiger jeg fuldstændigt, det er i sin Orden; kun være det mig tilladt at sige det Ønske til, at det ærede Medlem, dersom han faar Sæde her igen, vil respektere Bølgernes Dom, og kommer han i Mindretal, haaber jeg, at han vil respektere de øvrige Bølgernes Dom i Landet. (Scavenius: Nei!). Der have vi det; men saa ere vi jo lige nær. Dette fører os altsaa ikke nærmere til Maalet; saa skulle vi til at diskutere om, hvem der skal overgive sig, og det forekommer mig da, at de, der ere de fleste i Tal, ere de stærkeste. Det er ikke en retfærdig Fordring, at vi skulle overgive os paa Raade og Unaae. Det er efter min Opfattelse rigtigere, at det ærede Medlem høier sig for os, det vil sige for Sagens Skyld, ikke for mig eller mine Venner, men for den Sag, som han og Mangfoldige med ham og jeg tilbøds anser for overordentlig vigtig. Det glæder mig at høre, at jeg for en Del — ikke ganske — har misfor-

staaet det ærede Medlem i Henseende til Spørgsmaalet om Skatten. Men det ærede Medlem fastholder jo dog, at, naar han ikke kan faae Loven, som han vil have den, vil han ikke gaa ind paa Skatten. Jeg indrømmer imidlertid i hvert Fald det ærede Medlem, at han er den Æneste, der klart og tydeligt har fremsat, paa en saadan Maade, som han har, at han under visse Betingelser vil gaa med. Dette har jeg ikke hørt noget andet Medlem fra samme Side som han sige. Forsaavidt yder jeg det ærede Medlem min Anerkjendelse, som han rent og klart siger, hvad han vil; det er dog Noget. Kunde han faae Kjøbenhavn befæstet, var han, saavidt jeg forstod ham, at formaa til at gaa ind paa en Formue- og Indkomstskat, og dette erkjender jeg har sit Værd. — Det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), som fik Ordet efter mig, gjorde mig Uret, naar han sagde, at jeg i sin Tid havde været med til at indgive et Andragende eller henvende mig til Hans Majestæt Kongen med Anmodning om ikke at underskrive Grundloven. Dette er fuldstændig urigtigt; det har jeg ikke været med til. Jeg har ikke deltaget i nogenformelt Henvendelse til Hans Majestæt Kongen uden i Egenstaa af Repræsentant af dette Thing; det veed jeg. Sluttelig skal jeg bemærke, at det lyder noget haardt, naar den meget ærede Finantsminister siger til os, at vi ikke nogen Tid have ført nogetformelt Bevis for, at de gamle Skatter ere uretfærdige og navnlig Lødbeskatningen. Jeg vil ved et lille Exempel prøve paa, om jeg kan overbevise den høitærede Finantsminister om, at vi dog ikke ere aldeles blottede for Bevis. Jeg vil opfordre den høitærede Finantsminister til at sammenligne Priserne paa visse Artikler, og jeg vil f. Ex. tage Smør og Sukker. For nogle Aar tilbage vare disse to Artikler omtrent lige dyre, men nu er det en bekendt Sag, at Smør er to, tre Gange saa dyrt som Sukker. Det er da en Selvfølge, at en hel Del af Befolkningen maa ty til Sukker for derved at bøde paa, at de ikke kunne faae Smør, og at de sølgelig derved blive beskattede saa meget mere. Dette anser jeg for urigtigt, og det er et Punkt, hvor det forekommer mig, at man bør skaffe en Rettelse. Jeg er overbevist om, at saaledes kan man blive ved at paavise mangfoldige Exempler. Nu hører jeg den høitærede Finantsminister sige: Ja, men vi kunne jo omordne det og lægge Løden over paa Løgusartikler. Jeg vil ikke negte, at det taltaler mig for en Del, hvis dette lod sig gennemføre; men jeg husker altsaa godt, hvad der blev indvendt fra den anden Side derovre mod det af Finantsministeren fremsatte Forslag, nemlig at det aldeles ikke vilde nytte at lægge Løden paa Silke og Vin, thi saa ledtrager man os, saa smugler man ind. Dette er udtalt fra flere Sider ovre ved Vinduet, og hvis det er rigtigt, kan det ikke nytte, at vi gaa den af